

Arrest

nr. 242 194 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HAELTERS
J-B Dekeyserstraat 11
9600 RONSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. HAELTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en etnisch Tigrinya te zijn. U bent geboren in de stad Dongola in de zoba Noordelijke Rode Zee, in Eritrea, op 12 juni 2000. U groeide op in Dongola en u liep er school. Nadien, in het jaar 2014, verhuisde u samen met uw familie naar het dorp Embeito, in de subzoba May Ayni. Reeds vanaf uw kindertijd had u geen goede relatie met uw vader, en hij mishandelde zowel u, als uw moeder, broers en zussen. Uw vader verliet uiteindelijk Eritrea, en kwam in het jaar 2014 in Nederland aan. Hij werd als vluchteling erkend, en vroeg familiehereniging aan. Uw moeder, broers en zussen kwamen naar Nederland via familiehereniging. U weigerde echter, en reisde

naar Nederland via Soedan, Libië en Italië. U kwam in Nederland aan in de maand november van het jaar 2015. In Nederland vroeg u zelf internationale bescherming aan, als minderjarige. De Nederlandse autoriteiten waren op de hoogte van het verblijf van uw familie in Nederland, en zij en uw vader drongen erop aan dat u bij uw familie zo intrekken. U kreeg een verblijf in Nederland op basis van familiehereniging. Echter, werd u in Nederland opnieuw geslagen en mishandeld door uw vader. U wilde deze mishandeling aangeven, maar uw moeder stond dit niet toe. Wanneer u niet meer met uw vaders mishandeling kon omgaan, vertrok u naar Duitsland. U vroeg er internationale bescherming in de maand november van het jaar 2016. Na zeven maanden werd een interview georganiseerd, en uiteindelijk verkreeg u subsidiaire bescherming in Duitsland. Omwille van racisme, en het feit dat u uw moeder, broers en zussen miste, besloot u in de maand maart van het jaar 2018 naar Nederland terug te keren. U werd door de Nederlandse autoriteiten gewaarschuwd om niet meer te vertrekken. In de maand juni of juli van het jaar 2018 heeft u opnieuw internationale bescherming aangevraagd in Nederland. Echter, werd u niet toegestaan zelf internationale bescherming te verwerven, maar werd u gezegd dat u uw ouders, in hetzelfde huis, moest vervoegen. U verbleef soms bij een vriendin van uw ouders, genaamd [S.], en soms in uw ouderlijk huis in Tilburg. Uiteindelijk werd de situatie u te veel en reisde u naar België. U vroeg internationale bescherming aan in België op 23 april 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. Uit uw verklaringen en andere documenten in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Duitsland, internationale bescherming heeft verkregen. Volgens het document Eurodac Search Result, dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier, werd u reeds internationale bescherming verleend in Duitsland in de loop van de voorbije drie jaar (zie document "Eurodachit M", toegevoegd aan het administratieve dossier). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, nietontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In casu brengt u geen elementen naar voor waaruit blijkt dat u Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. U stelde dat u in de maand november van het jaar 2015 in Nederland aankwam (zie notities CGVS, p.3). U kreeg er geen internationale bescherming, maar wel een verblijf op basis van gezinshereniging (zie notities CGVS, p.5). Omwille van moeilijkheden met uw vader, reisde u in het jaar 2016 naar Duitsland, alwaar u in de maand november van het jaar 2016 internationale bescherming heeft aangevraagd. U verwierf in de loop van het jaar 2017 het statuut van subsidiair beschermde in Duitsland. U verkreeg Duitse verblijfsdocumenten, geldig voor één jaar, die u steeds kan vernieuwen (zie notities CGVS, p.8). Uit uw verklaringen en uit de documenten die zich bevinden in het administratieve dossier (zie document "Eurodachit M") kan aldus worden vastgesteld dat u internationale bescherming geniet in Duitsland, en dat deze beschermingsstatus u werd toegekend in de laatste drie jaar voor u in België aankwam. In het kader van uw onderhavig verzoek tot internationale bescherming in België, doet u gelden dat u in Duitsland racistisch werd behandeld (zie notities CGVS, p.12 en p.17). U bent ook niet zeker of u nog steeds internationale bescherming geniet in Duitsland (zie notities CGVS, p.9-10).

Wat betreft uw verklaringen dat u in Duitsland racistisch werd behandeld, dient het hierna volgende te worden opgemerkt. U stelde dat u Duitsland verliet en terug naar Nederland reisde omdat u uw broers en moeder miste, en omdat u racistisch werd behandeld in Duitsland (zie notities CGVS, p.12). U woonde in de stad Neustrelitz, en u stelde dat het moeilijk was om een huis te huren, en dat uw burens racistisch waren. U stelde dat de inwoners van deze plaats extreem racistisch zijn (zie notities CGVS, p.17). U stelde dat u en uw vriendin de enige zwarte meisjes waren in de plaats waar u woonde. Dit was een plaats voor minderjarige vluchtelingen. U stelde dat u uw rechten niet kreeg, en dat degenen die u dienden te helpen eerst anderen hielpen, alvorens u en uw vriendin te helpen. U werd ook beledigd

wanneer u in de stad rondliep. Dit gebeurde zowel voor als nadat u internationale bescherming verwierf in Duitsland. U klaagde deze beledigingen aan bij de leiders van het centrum voor minderjarigen, maar zij konden enkel iets doen wanneer de beledigingen afkomstig waren van centrumbewoners. Deze leiders vergezelden u ook wanneer u 's avonds naar het treinstation diende te gaan, omwille van het gevaar dat u zou kunnen lopen op weg naar het station. Gevraagd wat het ergste incident is dat u ooit heeft meegemaakt in Duitsland met betrekking tot racisme, antwoordde u dat ze u steeds opnieuw beledigden (zie notities CGVS, p.18). Er dient echter vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat deze racistische bejegening als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Duitsland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Duitsland dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming. Bovendien, dient opgemerkt, dat u naliel om enig racistisch incident te melden bij de Duitse politie (zie notities CGVS, p.18). U stelde dat u het tegen de leiders van het centrum voor minderjarigen vertelde, maar dat u niet rechtstreeks naar de politie kon gaan. Gevraagd om welke redenen u niet rechtstreeks naar de politie kon gaan, zei u dat u er niet aan had gedacht. Gevraagd of de leiders van het centrum u niet konden vergezellen naar de politie om u te helpen, antwoordde u dat u alles aan uw leiders rapporteert wanneer er iets gebeurt, en dat het aan hen is om er iets aan te doen (zie notities CGVS, p.13). U voegde eraan toe dat het moeilijk is om contact te leggen met Duitse inwoners. Echter, kan uit uw verklaringen enkel worden afgeleid, dat het racisme dat u ervaarde niet van dergelijk ernstige aard is dat u in België in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Verder, dient opgemerkt dat u naliel om de politie te waarschuwen over de door u genoemde racistische incidenten. Echter, kon u wel degelijk hulp vragen aan de assistenten in het centrum voor minderjarigen om u te begeleiden bij het neerleggen van een klacht bij de politie. Dat u hier zelfs niet aan gedacht heeft, geeft aan dat de incidenten die u ervaarde niet van dergelijk ernstige aard waren.

Waar u verklaarde dat u geen huis kon huren omdat u slechts een verblijfsvergunning van één jaar had verkregen (zie notities CGVS, p.12), dient het volgende te worden opgemerkt. U stelde dat het hernieuwen van een verblijfsvergunning, jaar na jaar, niet effectief was. Verhuurders van woningen weigerden aan u een huis te verhuren omdat u slechts een verblijfsvergunning van één jaar had verkregen, zelfs al hielpen de Duitse autoriteiten u met het verkrijgen van een woning (zie notities CGVS, p.16). U stelde dat ze [de Duitse autoriteiten] van plan waren om u in die periode over te plaatsen naar een huis waar u voor uzelf kunt koken. In die zin dient opgemerkt dat de Duitse autoriteiten u wel degelijk hielpen in uw zoektocht naar een woning. U besliste echter, alvorens te worden overgeplaatst naar een dergelijke woning, om Duitsland te verlaten en terug naar Nederland te reizen (zie notities CGVS, p.16).

Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie voorts een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Duitsland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet

overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Duitsland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Waar u verklaarde dat u geen Duitse identiteitsdocumenten meer heeft, en niet weet of ze u in Duitsland nog zullen accepteren [of u er nog steeds internationale bescherming geniet] (zie notities CGVS, p.16), dient opgemerkt dat uit het administratieve dossier blijkt dat u wel degelijk nog steeds subsidiaire bescherming geniet in Duitsland (zie beslissing Dublin-procedure van de Duitse autoriteiten, in blauwe map). In de Duitse beslissing wordt geweigerd om de Dublin-verordening toe te passen omdat u reeds bescherming geniet in Duitsland. Er kan dus ondubbelzinnig worden vastgesteld dat u internationale bescherming geniet in Duitsland. U werd dan ook met deze vaststelling geconfronteerd, maar u zei te denken dat u geen bescherming meer heeft in Duitsland. Dit wordt echter door de Duitse autoriteiten ontkracht. Volledigheidshalve, dient opgemerkt dat u – nadat u naar België bent gekomen en er internationale bescherming heeft aangevraagd – opnieuw teruggereisd bent naar Duitsland om er een vriendin te bezoeken (zie notities CGVS, p.18), hetgeen bezwaarlijk wijst op een gegronde vrees voor de Duitse autoriteiten of een risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Duitsland. Verder, heeft u nooit geprobeerd om uw verblijfsvergunning, in Duitsland, te vernieuwen (zie notities CGVS, p.19). Gegeven deze verklaringen, en de documenten in het administratieve dossier, kan enkel worden vastgesteld dat u wel degelijk een verblijfsstatuut heeft in Duitsland, en er internationale bescherming geniet.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd vereend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 987).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoekster de schending op van “ART. 57/6, § 3 WET 15 DECEMBER 1980”.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 57/6, § 3, 3e lid Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid op basis van art. 57/6, § 3, 1e lid, 30 Vreemdelingenwet dient genomen te worden binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verzoek om internationale bescherming aan het CGVS werd overgedragen op 16/07/2019.

Zij werd uiteindelijk op 24/9/2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 17/10/2019; dit onderhoud werd geannuleerd.

Zij werd op 21/10/2019 opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 14/11/2019; dit onderhoud werd eveneens geannuleerd.

Uiteindelijk werd verzoekster op 10/12/2019 opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 8/01/2020; dit onderhoud vond plaats.

Inzake werd uiteindelijk op 22/01/2020 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 1e lid, 30 Vreemdelingenwet.

Het moge duidelijk zijn dat tussen 16/07/2019 en 22/01/2020 veel meer dan 15 dagen zijn verstreken; temeer de informatie omtrent de internationale bescherming in een ander EU-land reeds op 25/06/2019 aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Zodoende meent verzoekster dat verwerende partij niet langer een beslissing tot niet-ontvankelijkheid op basis van art. 57/6, § 3, 1e lid, 30 Vreemdelingenwet kon/mocht nemen.

Het CGVS had, door het verstrijken van de termijn van 15 dagen, de asielaanvraag op haar gegrondheid moeten onderzoeken, veeleer dan op haar ontvankelijkheid.

Zodoende vordert verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing dd. 22/01/2020.”

2.2. Waar verzoekster laat gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van dezelfde wet, wijst de Raad erop dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde wetsbepaling onontvankelijk kan verklaren.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. Vervolgens werpt verzoekster in wat kan worden beschouwd als een tweede middel, het volgende op onder de kopje “IV.B PERSOONLIJKE VREES VOOR VERVOLGING ZOALS BEDOELD IN VLUCHTELINGENCONVENTIE”:

“Nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake over volle rechtsmacht beschikt, meent verzoekster ook te moeten aanhalen waarom zij meent recht te hebben op internationale bescherming in België. In eerste instantie vraagt zij de erkenning als vluchteling.

Het staat buiten kijf dat verzoekster (en haar familie) in Eritrea problemen hebben gehad met de lokale overheden en op basis daarvan een persoonlijke vrees op vervolging hadden. Dit blijkt uit het feit simpele feit dat verzoekster haar vader reeds in 2014 door Nederland als politiek vluchteling werd erkend omwille van zijn persoonlijke vrees op vervolging in Eritrea.

Verzoekster en de andere gezinsleden hadden ook dergelijke vrees sinds het illegale vertrek uit Eritrea van de vader. Dit was dan ook de reden waarom ook verzoekster vluchtte (voor het recht op familiehereniging werd geopend). Zij vraagt dan ook gelijkaardige bescherming in België.”

2.4. Nadien werpt verzoekster in wat kan worden beschouwd als een derde middel het volgende op onder de kopje “IV.C REËEL RISICO OP HET LIJDEN VAN ERNSTIGE SCHADE ZOALS BEPAALD IN DE DEFINITIE VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMING”:

“Ook het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming is naar mening van verzoekster bewezen.

Dit recht werd reeds door de Duitse asielautoriteiten onderzocht en erkend.

Evenwel vreest verzoekster daar deze rechten te zijn verloren door haar vertrek uit Duitsland richting Nederland en nadien haar vertrek uit Duitsland richting België.

Verzoekster kreeg immers in Duitsland te kampen met steeds meer racistische opmerkingen.

Ook de sterke opkomst van extreem rechts in sommige delen van Duitsland en de heersende publieke opinie ten aanzien van asielzoekers in Duitsland maakten het leven aldaar er niet aangenamer op. Zij vreest er op vele plaatsen uitgesloten te worden of de toegang tot werk en dergelijke ontzegd te worden omwille van haar afkomst en haar statuut.

Hierdoor zou zij op zich ook ernstige schade lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien de veiligheid van de kandidaat asielzoeker niet kan worden gegarandeerd, dan dient aan deze kandidaat asielzoeker minstens subsidiaire bescherming worden verleend, nu er een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar enerzijds het land van herkomst, anderzijds het EU-land waar zij reeds subsidiaire bescherming kreeg.”

2.5. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedure-richtlijn).

2.6. De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.7. Het voorliggende beroep betreft een situatie waarin verzoekster internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, in casu Duitsland. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Uit uw verklaringen en andere documenten in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Duitsland, internationale bescherming heeft verkregen. Volgens het document Eurodac Search Result, dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier, werd u reeds internationale bescherming verleend in Duitsland in de loop van de voorbije drie jaar (zie document “Eurodachit M”, toegevoegd aan het administratieve dossier).” alsook, “Omwille van moeilijkheden met uw vader, reisde u in het jaar 2016 naar Duitsland, alwaar u in de maand november van het jaar 2016 internationale bescherming heeft aangevraagd. U verwierf in de loop van het jaar 2017 het statuut van subsidiair beschermde in Duitsland. U verkreeg Duitse verblijfsdocumenten, geldig voor één jaar, die u steeds kan vernieuwen (zie notities CGVS, p.8). Uit uw verklaringen en uit de documenten die zich bevinden in het administratieve dossier (zie document “Eurodachit M”) kan aldus

worden vastgesteld dat u internationale bescherming geniet in Duitsland, en dat deze beschermings-status u werd toegekend in de laatste drie jaar voor u in België aankwam.” alsook *“Waar u verklaarde dat u geen Duitse identiteitsdocumenten meer heeft, en niet weet of ze u in Duitsland nog zullen accepteren [of u er nog steeds internationale bescherming geniet] (zie notities CGVS, p.16), dient opgemerkt dat uit het administratieve dossier blijkt dat u wel degelijk nog steeds subsidiaire bescherming geniet in Duitsland (zie beslissing Dublin-procedure van de Duitse autoriteiten, in blauwe map). In de Duitse beslissing wordt geweigerd om de Dublin-verordening toe te passen omdat u reeds bescherming geniet in Duitsland. Er kan dus ondubbelzinnig worden vastgesteld dat u internationale bescherming geniet in Duitsland.”*

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en verzoekster brengt niets aan wat ze onderuit haalt.

2.8. Evenmin blijkt dat verzoekster thans niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen beschikken in Duitsland. In dit verband stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd vereend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 987).”

Deze vaststellingen zijn deugdelijk en pertinent en verzoekster brengt andermaal niets aan wat deze vaststellingen onderuit haalt.

2.9. Verzoekster brengt ook niets in tegen de volgende passages in de bestreden beslissing:

“In casu brengt u geen elementen naar voor waaruit blijkt dat u Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. (...). Er dient echter vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat deze racistische bejegening als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Duitsland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Duitsland dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming. Bovendien, dient opgemerkt, dat u naliet om enig racistisch incident te melden bij de Duitse politie (zie notities CGVS, p.18). U stelde dat u het tegen de leiders van het centrum voor minderjarigen vertelde, maar dat u niet rechtstreeks naar de politie kon gaan. Gevraagd om welke

redenen u niet rechtstreeks naar de politie kon gaan, zei u dat u er niet aan had gedacht. Gevraagd of de leiders van het centrum u niet konden vergezellen naar de politie om u te helpen, antwoordde u dat u alles aan uw leiders rapporteert wanneer er iets gebeurt, en dat het aan hen is om er iets aan te doen (zie notities CGVS, p.13). U voegde eraan toe dat het moeilijk is om contact te leggen met Duitse inwoners. Echter, kan uit uw verklaringen enkel worden afgeleid, dat het racisme dat u ervaarde niet van dergelijk ernstige aard is dat u in België in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Verder, dient opgemerkt dat u niet om de politie te waarschuwen over de door u genoemde racistische incidenten. Echter, kon u wel degelijk hulp vragen aan de assistenten in het centrum voor minderjarigen om u te begeleiden bij het neerleggen van een klacht bij de politie. Dat u hier zelfs niet aan gedacht heeft, geeft aan dat de incidenten die u ervaarde niet van dergelijk ernstige aard waren. (...) In die zin dient opgemerkt dat de Duitse autoriteiten u wel degelijk hielpen in uw zoektocht naar een woning. U besliste echter, alvorens te worden overgeplaatst naar een dergelijke woning, om Duitsland te verlaten en terug naar Nederland te reizen (zie notities CGVS, p.16). (...) Volledigheidshalve, dient opgemerkt dat u – nadat u naar België bent gekomen en er internationale bescherming heeft aangevraagd – opnieuw teruggereisd bent naar Duitsland om er een vriendin te bezoeken (zie notities CGVS, p.18), hetgeen bezwaarlijk wijst op een gegronde vrees voor de Duitse autoriteiten of een risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Duitsland”.

2.10. Verzoekster stelt dat haar rechten zijn verloren door haar vertrek uit Duitsland, eerst naar Nederland en dan naar België, en anderzijds verwijst ze naar de racistische opmerkingen waarmee ze te kampen had in Duitsland en naar de opkomst van extreem rechts in sommige delen van Duitsland, waardoor ze vreest op vele plaatsen te worden uitgesloten of de toegang tot werk “en dergelijke” te worden ontzegd omwille van haar afkomst en haar statuut. Ze besluit dat “minstens subsidiaire bescherming worden verleend, nu er een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar enerzijds het land van herkomst, anderzijds het EU-land waar zij reeds subsidiaire bescherming kreeg.”

2.11. Voor wat betreft het betoog van verzoekster dat ze haar rechten heeft verloren, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.8.

2.12. Voor wat betreft de racistische opmerkingen waarmee verzoekster naar eigen zeggen te kampen had en haar vrees voor ernstige schade bij terugkeer naar Duitsland, kan worden verwezen naar het gestelde in de punt 2.9.

2.13. Voor wat betreft kritiek op een andere EU-lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moet er vooreerst in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overwegingen 83-84-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.14. Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden zoals de bestreden beslissing ook aangeeft. De weerlegging vereist dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat (cfr. HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 49). De weerlegging vereist specifiek voor wat betreft de algemene levensomstandigheden in een EU-lidstaat dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Dit is een situatie “waarbij de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 39)” [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 51]. Het gaat hierbij om een situatie waarin er sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (zie Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, punt 38) en arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52.]. “Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95). [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52.].

2.15. Verzoeksters algemeen kort en vaag betoog dat ze vreest op vele plaatsen te worden uitgesloten of de toegang tot werk “en dergelijke” te worden ontzegd omwille van haar afkomst en haar statuut wijst er niet op dat zij in Duitsland een ernstig risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zoals geduid in punt 2.14.

2.16. Verzoekster vraagt erkenning als vluchteling en wijst op het feit dat haar vader in Nederland als vluchteling werd erkend wegens een persoonlijke vrees voor vervolging in Eritrea. Ze vraagt ook om haar minstens subsidiaire bescherming te verlenen, nu er een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Echter is dit geen dienstig betoog. Verzoekster heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in Duitsland, wat leidde tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aldaar. Enkel nadat verzoekster de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hierop gestoeld is en die haar grondslag vindt in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, succesvol heeft doen wankelen en heeft aangetoond dat ze niet meer kan rekenen op daadwerkelijke bescherming in Duitsland – quod non – wordt de kwestie pertinent of er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging in Eritrea of van een risico op ernstige schade aldaar.

2.17. Ten slotte kleven er aan de bestreden beslissing geen substantiële onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld en evenmin dient er te worden onderzocht of er sprake is van ernstige aanwijzingen dat verzoekster in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. punt 2.16). Een vernietiging van de bestreden beslissing in de zin van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook niet op.

2.18. De middelen zijn ongegrond. Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de subsidiaire bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA